

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

28. september 1999 *

I sag T-612/97,

Cordis Obst und Gemüse Großhandel GmbH, Ostrau (Tyskland), ved advokat
Gert Meier, Berrenrather Straße 313, Köln (Tyskland),

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Klaus-Dieter Borchardt og
Hubert van Vliet, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og
med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens
Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Den Franske Republik ved kontorchef Kareen Rispal-Bellanger og sekretær
Christina Vasak, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmæg-

* Processprog: tysk.

tigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(97) 3274 endelig udg. af 24. oktober 1997, hvorved der blev givet afslag på sagsøgerens ansøgning om særlig tildeling af importlicenser som led i de overgangsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 30 i Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer (EFT L 47, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 20. april 1999,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsregler

- 1 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer (EFT L 47, s. 1, herefter »forordning nr. 404/93«) er der indført en fælles ordning for indførsel af bananer, som har afløst de forskellige nationale ordninger. For at sikre en tilfredsstillende markedsføring af bananer høstet i Fællesskabet samt af produkter med oprindelse i staterne i Afrika, Karibien og Stillehavet (AVS) og andre tredjelande bestemmes det i forordning nr. 404/93, at der åbnes et årligt toldkontingent for indførsler af »tredjelandsbananer« og »ikke-traditionelle AVS-bananer«. De ikke-traditionelle AVS-bananer svarer til de mængder, som AVS-landene har udført ud over de mængder, som hver af disse stater traditionelt udfører, således som de er fastsat i bilaget til forordning nr. 404/93.
- 2 Hvert år udarbejdes der en prognose for produktionen og forbruget i Fællesskabet samt for ind- og udførsel. Toldkontingentet, der fordeles på grundlag af denne prognose, fordeles mellem de erhvervsdrivende, der er etableret i Fællesskabet, alt efter oprindelsen for og de gennemsnitlige mængder af bananer, som de har markedsført i de tre foregående år, for hvilke der foreligger statistikker. Denne fordeling giver anledning til udstedelse af importlicenser, som tillader de erhvervsdrivende at indføre bananer uden at betale told eller præferencetold.
- 3 20. betragtning til forordning nr. 404/93 lyder således:

»Når den fælles markedsordning erstatter de forskellige nationale ordninger ved denne forordnings ikrafttræden, kan det medføre en forstyrrelse af det indre

marked; der bør derfor skabes mulighed for, at Kommissionen fra den 1. juli 1993 kan træffe alle de overgangsforanstaltninger, der er nødvendige for at afhjælpe vanskelighederne ved den nye ordnings iværksættelse.«

4 Artikel 30 i forordning nr. 404/93 bestemmer følgende:

»Hvis særlige foranstaltninger er nødvendige fra juli 1993 for at lette overgangen fra de ordninger, der eksisterede før denne forordnings ikrafttræden, til den ordning, der indføres med denne forordning, træffer Kommissionen for at afhjælpe væsentlige vanskeligheder de fornødne overgangsforanstaltninger ...«

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 5 Sagsøgeren, Cordis Obst und Gemüse Großhandel GmbH (herefter »Cordis«), blev oprettet den 1. november 1990 efter Tysklands forening og har hjemsted på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område (herefter »det tidligere DDR«). Selskabets virksomhed består i engroshandel med frugt samt bl.a. modning og emballering af bananer.
- 6 Under det tidligere DDR's centraliserede planøkonomi fik et statsligt organ tildelt monopol på import af bananer, og nationaliserede virksomheder fik monopol på modning. Bananmodnerierne i det tidligere DDR blev derefter solgt til filialer af frugtselskaber i Forbundsrepublikken Tyskland.

- 7 Da det sagsøgende selskab blev oprettet, var der ringe muligheder for at forsyne sig økonomisk fordelagtigt med bananer i sagsøgerens område, og efterspørgslen efter bananer var større end udbuddet og større end sagsøgerens modningskapacitet. Sagsøgeren besluttede derfor i 1991 at udvide og opførte nye modningsanlæg. Sagsøgeren modtog ingen støtte af offentlige midler hertil.
- 8 Ifølge sagsøgeren blev dennes nye anlægs kapacitet ikke fuldt udnyttet. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at indførsel af grønne bananer i henhold til forordning nr. 404/93 var betinget af opnåelse af licenser, og den omstændighed, at sagsøgerens leverandører derfor overvæltede omkostningerne hertil på bananprisen, bremsede forbruget. Da disse licenser blev tildelt på grundlag af de solgte mængder bananer, kunne sagsøgeren derfor kun selv opnå importlicenser for utilstrækkelige mængder.
- 9 På denne baggrund ansøgte sagsøgeren den 7. april 1996 i henhold til artikel 30 i forordning nr. 404/93 Kommissionen om snarest at tildele sagsøgeren supplerende licenser som led i de overgangsforanstaltninger, der skulle kompensere for et særligt vanskeligt tilfælde, der skyldtes de ved forordning nr. 404/93 indførte bestemmelser.
- 10 Ved beslutning af 24. oktober 1997 afslog Kommissionen sagsøgerens ansøgning (herefter »den anfægtede beslutning«), bl.a. under henvisning til følgende grunde (syvende, ottende, niende og ellefte betragtning):

»[...]

Cordis har ikke godtgjort, at det var umuligt for selskabet af opnå tilstrækkelige mængder bananer til modning til, at hele modneriets kapacitet kunne udnyttes, fra andre erhvervsdrivende eller fra andre kilder frem for selv at indføre dem; den

fælles markedsordning for bananer hindrer ikke et sådant skridt; Cordis har faktisk opnået betydelige mængder bananer til modning fra andre erhvervsdrivende eller andre kilder uden at indføre dem selv; følgelig har selskabet ikke godtgjort, at den angivelige underudnyttelse af modneriet og den angivelige stagnation af omsætningen i banansektoren, tab af kunder og afskedigelse af personale, som er påfulgt, skyldtes overgangen fra de bestemmelser, der bestod, før den fælles markedsordning trådte i kraft;

Cordis har ikke godtgjort, at selskabet med sikkerhed rådede over en forsyningskilde for bananer til modning, før det investerede i modneriet; Cordis har accepteret risikoen for, at selskabet måske ikke ville være i stand til at opnå tilstrækkelige mængder bananer til modning til, at anlægget kunne udnyttes fuldt ud; selv hvis Cordis derfor på trods af ovennævnte omstændigheder ikke har været i stand til at opnå tilstrækkelige mængder bananer til modning til, at anlægget kunne udnyttes fuldt ud, hos andre erhvervsdrivende eller fra andre kilder uden selv at importere dem, skyldes dette en manglende omhu fra Cordis' side, idet selskabet ikke har sikret sig forsyninger, før der blev foretaget investeringer i modneriet;

Cordis har erhvervet betydelige mængder bananer til modning fra Dole; selskabet har erhvervet modne bananer i tilstrækkelige mængder til at dække sine kunders behov; bananmodneriet er kun en af Cordis' mangfoldige virksomheder; følgelig har Cordis ikke godtgjort, at en angivelig indskrænkning af selskabets modningsvirksomhed var en vanskelighed, der truede dets overlevelse;

[...]

Cordis har ikke godtgjort, at selskabet havde foretaget andre skridt før de nævnte datoer, som har ført til et særligt vanskeligt tilfælde som omhandlet i Domstolens

dom i sag C-68/95 på grund af de vanskeligheder, der var knyttet til den overgang, som førte til afskaffelse af de nationale ordninger, der bestod før den pågældende forordnings ikrafttræden;

[...]«

- 11 Ved stævning indleveret den 29. december 1997 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 12 Ved processkrift indleveret den 8. maj 1998 har Den Franske Republik fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.
- 13 Denne begæring er blevet imødekommet ved kendelse afsagt af formanden for Fjerde Afdeling den 6. juli 1998, og Den Franske Republik har afgivet sit indlæg den 4. september 1998.
- 14 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 15 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under det offentlige retsmøde den 20. april 1999.

Parternes påstande

16 Cordis, sagsøgeren, har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Kommissionen, sagsøgte, har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Den Franske Republik, intervenienten, har nedlagt påstand om, at Retten frifinder Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Påstanden om annullation

- 19 Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren påberåbt sig to anbringender, dels tilsidesættelse af artikel 30 i forordning nr. 404/93 og magtfordrejning, og dels tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Det første anbringende, tilsidesættelse af artikel 30 i forordning nr. 404/93 og magtfordrejning

Parternes argumenter

- 20 Sagsøgeren har gjort gældende, at anvendelsesområdet for artikel 30 i forordning nr. 404/93 går ud over de grænser, der er fastsat af Domstolen i dommen af 26. november 1996 (sag C-68/95, T. Port, Sml. I, s. 6065). Artikel 30 må, da den henviser til væsentlige vanskeligheder, kunne anvendes på det strukturelle problem, der er tale om her, selv om de i T. Port-dommen beskrevne betingelser for anvendelse ikke er opfyldt.
- 21 Sagsøgeren har anført, at Domstolen i kendelsen af 29. juni 1993 (sag C-280/93 R, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 3667) har udtalt, at artikel 30 skulle kunne bruges til at imødegå den forstyrrelse af det indre marked, der kunne blive følgen af, at den fælles markedsordning erstattede de forskellige nationale ordninger. Det påhvilede derfor Kommissionen at træffe de fornødne overgangsforanstaltninger og ikke, som det nævnes i T. Port-dommen, kun gribe ind, såfremt der foreligger et særligt vanskeligt tilfælde.

- 22 I dette tilfælde er Kommissionens indgriben ifølge sagsøgeren nødvendig for at sikre, at ligebehandlingsprincippet overholdes. De gamle virksomheder i Forbundsrepublikken Tyskland er nemlig i en anden situation end de nye virksomheder, der har hjemsted på det tidligere DDR's område (herefter »de nye virksomheder«). De førstnævnte har haft mulighed for at bestemme deres adfærd på grundlag af deres egne økonomiske projekter, mens de nye virksomheder på grund af problemerne i forbindelse med Tysklands forening står over for et kollektivt, uundgåeligt, særligt vanskeligt tilfælde. Alle de nye virksomheder har derfor ret til tildeling af supplerende importlicenser.
- 23 Desuden har forordning nr. 404/93 ved sin metode for tildeling af licenser på grundlag af den gennemsnitlige mængde bananer, der er markedsført i referenceperioden, fastfrosset den oprindelige konkurrencesituation ved at forhindre nye virksomheder i at nedsætte deres handicap. Kommissionen har imidlertid pligt til at genskabe balancen mellem virksomhederne. Ifølge den nævnte dom i T. Port-sagen er det navnlig nødvendigt, at fællesskabsinstitutionerne griber ind, hvis overgangen til den fælles markedsordning indebærer indgreb i visse erhvervsdrivendes grundrettigheder, som beskyttes af fællesskabsretten.
- 24 I øvrigt er der ingen bestemmelse i artikel 30 i forordning nr. 404/93, der udelukker, at den kan anvendes på »kollektive«, særligt vanskelige tilfælde, dvs. på situationer, hvor flere selskaber alle har samme stilling, og hver især har ret til en individuel kompensation. De nye virksomheder, som sagsøgeren tilhører, er nemlig alle ramt af strukturelle problemer i det tidligere DDR. Desuden er deres antal begrænset. Følgelig ville en tildeling af et særligt kontingent til disse virksomheder ikke bringe den fælles markedsordning for bananer i fare.
- 25 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argument om, at anvendelsesområdet for artikel 30 i forordning nr. 404/93 går ud over de grænser, som Domstolen har

afstukket i T. Port-dommen. I henhold til denne artikel er Kommissionen kun forpligtet til at gribe ind, når der foreligger et særligt vanskeligt tilfælde, for hvilket der gælder følgende fire betingelser, der er fastsat i den nævnte dom:

- Der skal bestå relevante økonomiske bestemmelser, som retligt hører under den tidligere nationale ordning.
- Disse bestemmelser skal have mistet deres gyldighed på grund af den fælles markedsordnings ikrafttræden.
- Vanskelighederne skal være uforudselige.
- Det skal være nødvendigt at regulere de særligt vanskelige tilfælde, navnlig i betragtning af vanskeligheder, der truer importørernes beståen, og beskyttelsen af fællesskabsgrundrettigheder.

26 I dette tilfælde har det sagsøgende selskab ikke godtgjort, at det var umuligt for det at skaffe sig bananer, og heller ikke, at det stod over for vanskeligheder, som truede dets beståen, og som skyldtes overgangen fra de nationale ordninger, der bestod før den fælles markedsordens ikrafttræden, til den fælles ordning. Sagsøgeren har følgelig ikke godtgjort at have befundet sig i en særligt vanskelig situation.

27 Desuden er de øvrige betingelser for at anvende artikel 30 i forordning nr. 404/93, som nævnes i T. Port-dommen, ikke opfyldt i dette tilfælde, fordi

de strukturelle ulemper for nye virksomheder ikke er knyttet til indførelsen af den fælles markedsordning, men allerede bestod tidligere. Indførelsen af den fælles markedsordning har tværtimod forbedret muligheden for at udvikle modnerier som sagsøgerens.

- 28 Med hensyn til den angivelige tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet har Kommissionen anført, at den ikke kan forårsage et særligt vanskeligt tilfælde. Dels er det af sagsøgeren påberåbte »kollektive«, særligt vanskelige tilfælde nemlig ikke omfattet af artikel 30 i forordning nr. 404/93, da de heri stillede betingelser kun kan vurderes individuelt. Dels bliver modnerier som sådan ikke begrænset i deres virksomhed ved overgangen til den fælles markedsordning. Kun dem, der selv vil importere tredjelandsbananer eller ikke-traditionelle AVS-bananer, har brug for licenser. Der er ikke pålagt indførsel af udenlandske bananer, dvs. bananer indført af andre importører, nogen restriktion.
- 29 Hvad endelig angår det anførte om, at en kollektiv kompensation er mulig på grund af det lille antal virksomheder, som ville modtage den, har Kommissionen heroverfor anført, at ethvert særligt kontingent, som gives til visse erhvervsdrivende på grund af særligt vanskelige tilfælde, gives til skade for de øvrige. Tildeling af et særligt kontingent til samtlige nye virksomheder, som sagsøgeren kræver, ville følgelig skade de øvrige erhvervsdrivende. Som Rettens præsident imidlertid har fremhævet i kendelsen af 21. marts 1997 (sag T-79/96 R, Camar mod Kommissionen, Sml. II, s. 403), må en eventuel fravigelse af den almindelige ordning for tildeling af licenser i intet tilfælde bevirke en forstyrrelse af hele ordningen for indførsler.
- 30 Den Franske Republik støtter Kommissionens opfattelse med hensyn til det anførte om, at anvendelsesområdet for artikel 30 i forordning nr. 404/93 overskrider de i T. Port-dommen fastsatte grænser. I øvrigt opfylder sagsøgeren

ikke kriterierne i retspraksis, navnlig kriterierne om, at virksomhedens beståen skal være truet. Sagsøgeren kan heller ikke hævde, at dennes vanskeligheder er knyttet til overgangen til den fælles markedsordning.

- 31 Med hensyn til anvendelsen af artikel 30 på »kollektive«, særligt vanskelige tilfælde har Den Franske Republik under henvisning til præmis 37 i T. Portdommen gjort gældende, at det ikke er muligt at vurdere alle erhvervsdrivendes adfærd under ét. Desuden ville en sådan fortolkning være i strid med selve formålet med EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF), som kræver, at søgsmål skal vedrøre beslutninger, som er rettet til sagsøgeren, eller som berører ham umiddelbart og individuelt.

Rettens bemærkninger

- 32 Artikel 30 i forordning nr. 404/93 giver Kommissionen kompetence til at træffe særlige overgangsforanstaltninger »for at lette overgangen fra de ordninger, der eksisterede før denne forordnings ikrafttræden, til den ordning, der indføres med denne forordning [...] for at afhjælpe væsentlige vanskeligheder«, som denne overgang fremkalder. Ifølge fast retspraksis har disse overgangsforanstaltninger til formål at imødegå forstyrrelser på det indre marked, som erstatningen af forskellige nationale ordninger med den fælles markedsordning medfører, og har til formål at løse de vanskeligheder, som de erhvervsdrivende står over for efter indførelsen af den fælles markedsordning, men som beror på forholdene på de nationale markeder før forordning nr. 404/93 (Domstolens ovennævnte kendelse i sagen Tyskland mod Rådet, præmis 46 og 47, Domstolens ovennævnte dom i sagen T. Port, præmis 34, og Domstolens dom af 4.2.1997, forenede sager C-9/95, C-23/95 og C-156/95, Belgien og Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 645, præmis 22, samt den ovennævnte kendelse i sagen Camar mod Kommissionen, præmis 42).

- 33 Domstolen har udtalt, at Kommissionen med henblik herpå ligeledes skal tage hensyn til situationen for de erhvervsdrivende, som inden for rammerne af en national ordning før forordning nr. 404/93 har udvist en bestemt adfærd uden at have kunnet forudsige de konsekvenser, som denne adfærd ville have efter indførelsen af den fælles markedsordning (jf. T. Port-dommen, præmis 37).
- 34 Det følger heraf, at formålet med denne artikel er at lette overgangen til den fælles markedsordning for bananer for virksomheder, som på grund af denne har stået over for særlige og uforudselige problemer.
- 35 Det må følgelig undersøges, om de problemer, som sagsøgeren er stødt på, skyldes overgangen til den fælles markedsordning.
- 36 I denne forbindelse bemærkes, at det sagsøgende selskab er blevet stiftet den 1. november 1990 efter Tysklands forening. Det besluttede følgelig i 1991 at udvide ved at opføre nye modningsanlæg uden at være uvidende om den bestående situation i Tyskland efter foreningen.
- 37 Det må imidlertid nødvendigvis fastslås, at selskabet ikke har fremført noget argument, der giver grundlag for at fastslå, at strukturproblemerne i forbindelse med Tysklands forening for selskabets vedkommende har fremkaldt et særligt og uforudseligt problem, der er et resultat af indførelsen af den fælles markedsordning for bananer. Det skal tilføjes, at parterne har bekræftet under retsmødet, at modningsvirksomhederne i det tidligere DDR ikke selv kunne indføre bananer, før den fælles markedsordning blev indført. Det er således med rette, at Kommissionen har hævdet, at indførelsen af den fælles markedsordning ikke har forværret de strukturelle ulemper, som sagsøgeren har påberåbt sig (jf. præmis 27 ovenfor).

- 38 Sagsøgeren mener imidlertid, at det er nødvendigt, at Kommissionen griber ind for at sikre overholdelse af ligebehandlingsprincippet. Ifølge sagsøgeren har forordning nr. 404/93 ved sin metode for tildeling af importlicenser på grundlag af den mængde bananer, der er afsat i referenceperioden, fastfrosset den oprindelige konkurrencesituation ved at hindre nye virksomheder i at nedsætte deres handicap.
- 39 Dette argument kan imidlertid ikke lægges til grund. Artikel 30 i forordning nr. 404/93, som skal fortolkes indskrænkende som en undtagelse fra den almindeligt gældende ordning, kan ikke give mulighed for at kompensere for den konkurrencemæssige ulempe for nye virksomheder, der er knyttet til forskellene i de muligheder, der består i Tyskland. Denne ulempe skyldes nemlig ikke indførelsen af den fælles markedsordning.
- 40 Desuden bemærkes, at selv om det er rigtigt, at alle virksomheder ikke påvirkes på samme måde af forordning nr. 404/93, har Domstolen allerede fastslået i dommen af 5. oktober 1994 (sag C-280/93, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 4973, præmis 73 og 74), at det fremgår, at en sådan differentieret behandling står i sammenhæng med formålet, nemlig en integration af hidtil opdelte markeder, når det tages i betragtning, at disse forskellige kategorier af erhvervsdrivende befandt sig i en forskellig situation, før den fælles markedsordning blev indført.
- 41 Endelig har sagsøgeren intet grundlag for at hævde, at afslaget på dennes ansøgning i den anfægtede beslutning er magtfordrejning. I denne forbindelse bemærkes blot, at en retsakt ifølge retspraksis kun kan antages at være udtryk for magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at der hermed er forfulgt andre hensyn end de angivne (jf. Rettens dom af 6.4.1995, sag T-143/89, Ferriere Nord mod Kommissionen, Sml. II, s. 917, præmis 68, og Domstolens dom af 12.11.1996, sag C-84/94, Det Forenede Kongerige mod Rådet, Sml. I, s. 5755, præmis 69). Imidlertid har sagsøgeren ikke anført nogen omstændighed som bevis herfor.

- 42 Det følger af det foregående, at Kommissionen har anvendt artikel 30 i forordning nr. 404/93 korrekt, og at den ved at træffe den anfægtede beslutning ikke har forfulgt noget andet hensyn end det i denne artikel fastsatte.
- 43 Følgelig må det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende, tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 44 Sagsøgeren er af den opfattelse, at 11. betragtning til den anfægtede beslutning, hvorefter Kommissionen mener, at det sagsøgende selskab ikke har godtgjort, at det før den 10. september 1992 har taget andre skridt, der har ført til et særligt vanskeligt tilfælde i T. Port-dommens forstand, er uforståelig, og at den anfægtede beslutning følgelig savner begrundelse.
- 45 Dette argument kan ikke lægges til grund. Forpligtelsen til at begrunde en individuel beslutning skal nemlig gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at udøve deres legalitetskontrol og for den berørte at gøre sig bekendt med begrundelsen for den trufne foranstaltning med henblik på at kunne varetage sine interesser og afgøre, om beslutningen er lovlig (jf. Domstolens dom af 28.3.1984, sag 8/83, Bertoli mod Kommissionen, Sml. s. 1649, præmis 12, og Rettens dom af 24.1.1992, sag T-44/90, La Cinq mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 42, og af 29.6.1993, sag T-7/92, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 669, præmis 30).
- 46 Før den anfægtede betragtning gives der imidlertid i den anfægtede beslutning en detaljeret redegørelse for grundene til, at Kommissionen har antaget, at der ikke kunne gives sagsøgeren fritagelse som omhandlet i artikel 30 i forordning nr. 404/93. Det nævnes bl.a., at sagsøgeren ikke har godtgjort, at enhver

indskrænkning af dennes modningsvirksomhed var en vanskelighed, der truede sagsøgerens eksistens. I den anfægtede betragtning har Kommissionen desuden fremhævet, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at denne havde taget andre skridt, der førte til et særligt vanskeligt tilfælde »på grund af vanskeligheder, der var knyttet til den overgang, der førte til afskaffelse af de nationale ordninger, som bestod før den nævnte forordnings ikrafttræden« (jf. præmis 10 ovenfor).

- 47 Kommissionen har altså blot henvist til, at det påhvilede sagsøgeren at godtgøre, at kriterierne i T. Port-dommen var opfyldt.
- 48 Den anfægtede beslutning indeholder således en tilstrækkelig begrundelse, som gør det muligt for Fællesskabets retsinstanter at udøve deres legalitetskontrol og for den berørte at gøre sig bekendt med begrundelsen for den trufne foranstaltning. Den savner følgelig ikke begrundelse.
- 49 Det følger heraf, at det andet anbringende må forkastes, og at sagsøgte følgelig må frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

- 50 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, og sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges sagsøgeren at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Den Franske Republik, der er indtrådt i sagen, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**
- 2) **Sagsøgeren betaler sine egne omkostninger samt Kommissionens omkostninger.**
- 3) **Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.**

Cooke

García-Valdecasas

Lindh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. september 1999.

H. Jung

Justitssekretær

J.D. Cooke

Afdelingsformand